Ч. 146 (13.385). Львів, пятниця 9. червня 1933. Pocztowa oprata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Чорні хмари над Лемківщиною.

Сянік, кінець травня.

Сліпа ненависть до українців не дає змоги москвофільським недобиткам витягнути правильні висновки з факту істнування й розвитку української нації, себто не розсівати надаремне цілої своєї енергії на постійне, хоробливе негування української нації, але присвятити всі свої сили муравлиній, упертій праці на відродження цієї нації, з якої вони вийшли. Ця сама хороблива ненависть зганяє сон з очей нашим „русским“ на Лемківщині тому, що найдалі на захід висунена вітка українського народу, наші лемки, стали вже на шлях національного відродження, стрясаючись з довговікового сну чи москвофільського баламуцтва. Обманливі гасла єдности з російським народом, голошені лемкам їхніми провідниками-москвофілами, присли мов миляні баньки під чародійним подувом світлих і бурхливих днів націон. зриву, який докотився і на Лемківщину та втягнув лемків у вир визвольних змагань цілого українського народу. От хочби згадати тут про „команчанську республику“ та геройські змагання лемків впродовж трьох місяців з напором сильнішого противника при кінці 1918 р. та з початком 1919 р. Ці величні визвольні змагання нашого народу і муравлина праця горстки української інтелігенції сколихнули до основ світоглядом твердого, консреватиного лемка. Тому та Лемківщина, яка ще до війни була доменою впливів „русских“ та їхнього неподільного панування, нині належить уже до минулого.

І ось, щоби спинити це стихійне національне відродження лемків та задержати за всяку ціну свої давні впливи, недобитки-москвофіли повели руїнницьку кириню на Лемківщині з варшавським православієм, притягаючи до нього голодного і темного лемка демагогією та брехливими обіцянками негайного поділу церковної землі з хвилиною переходу на православія. Але потерпівши безсумнівну поразку з ширенням православія, починають москвофіли нову дурійку на Лемківщині. А саме деякі з них хотілиб витворити з лемків „окремий народ“. Станув їм тут у пригоді союзник п. Фішер, „соціольоґ“ ендецького зразку, що „доказав“ незбитими та ще до того „науковими“ арґументами, що, мовляв, лемки, — це окреме племя і до родини „русінскіх“ племен, як бойки, гуцули, волиняки і т. д., не належать, по „малоруски“ не „гварят“, лише „гварят“ лемківським „гваром“. Томуто деякі шкільні „специ“ краківської кураторії та кількох москвофільських „політиків“ задумали просвітити темного лемка наскрізь зрозумілим йому „гваром“ чи пак мовою. Це, бачите, лемки тому такі темні, що ці „зайди“-учителі українці вчили лемка українською мовою та ще й насильно. Але насильства у нас не люблять і тому давно вже тих учителів попереносили на всі сторочи. Тепер уже на Лемківщині залишись лише „русскі“ учителі і ті учителі-поляки, які вже „гварят“ по лемківськи. А це невелика трудність навчитись тієї мови, яку вже, як запевняють, від нового шкільного року введуть до народніх шкіл на цілій Лемківщині, себто на области повітів: Новий Санч, Горлиці, Ясло, Стрижів, Коросно, Березів, Сянік та ще й може і в західній частині турчанського повіту та в полудневій Добромильщині. Хай бойки, бачите, теж привикають.

А покищо „лемківський букварˮ друкується у Кракові і вийде накладом „В-ва шкільних книжок краківської шкільної округиˮ. Зладив його „спецˮ лемківської мови, „істинно-русскійˮ учитель п. Трохановський з Криниці. Втаємничені учителі кажуть, що „спецˮ Трохановський живцем зачерпнув слова і цілі речення з польського букваря. Ілюстрації теж залишились спільні для обох букварів. Зрештою не сумніваємось, що незабаром наші фільольоги подадуть фахову оцінку цього букваря.

Одночасно, як довідуємося з достовірного джерела, краківська куратофія оснує у Старім Санчі ліцей для кандидатів учительського звання, яких буде вчити „лемківської“ мови сам автор букваря, котрого за заслуги покличуть на цю катедру „лемківської“ літератури. Далі, щоби з тих вихованків ліцею вийшли правдиві „просвітителі“ темних лемків, виховувати їх будуть головно учителі-москвофіли.

Ось до чого змагають засліплені москвофіли, маючи протекцію у краківській кураторії. Не думають, до чого все те веде, їм важне тільки одно; аби дошкулити зненавидженим українцям і спаралізувати їх все зростаючі впливи серед народу.

Але хто знає любов і привязання цього твердого, невгнутого лемка до рідної землі і свого рідного, той не може повірити, аби всі ті затії могли до чогось довести. Одночасно з тим мусимо зрозуміти і всі ті найсвятіші мрії-надії твердого лемка на допомогу від своїх братів зі сходу. Тут лежить саме тайна успіху серед лемків обманливих гасел передвоєнного москвофільства. Томуто Лемківщиною повинно глибоко зацікавитись усе українське громадянство. А щодо описаних вище плянів з лемківським „гваром“ по школах, то гадаємо, що вони приспішать лише процес кристалізації національного відродження лемків та обєднають ще міцніше національно думаючу інтеліґенцію і наше духовенство до спільної праці на так сильно загроженій Лемківщині.

(j-r)

Чи Ви зложили зеленосвяточний дар на українських інвалідів та на охорону стрілецьких могил.

КОМУНІКАТ

УКРАЇНСЬКОЇ ПАРЛЯМЕНТАРНОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ.

Секретаріят Української Парляментарної Репрезентації просить усіх пошкодованих в часі Зелених Свят на Янівському й Личаківському цвинтарях та свідків подій зголоситися до канцелярії Української Парляментарної Репрезентації при вул. Підвалля ч. 7/III. пов. між год. 11—1.

Секретаріят Української Парляментарної Репрезентації.

Ще про жалюгідні події.

З приводу виступів частини молоді на святах УМХ. і Франка.

(Стаття надіслана).

Здається, кожному з нас буде ясно, що відомі виступи одної частини нашої молоді на святах УМХ і Франка у Львові це ніщо інше як зовнішній обяв наших, т. є цілого українського народу, чи то провідної його верстви — інтеліґенції, хаотичних і ще невясованих понять про тактику, якої ми повинні триматися в нашій політиці в найширшім того слова значінні, щоби попровадити наш нарід до світлого майбутнього. Ці виступи мають, як це теж кожний буде розуміти, ту добру сторону, що на них можна ясно і недвозначно бачити, що наші політично-ідеольогічні принципіялісти, екстремісти й опозиціоністи не мають слушности. Крім того хитрість, підступ і брехня, якими, як це доказано, послуговалася молодь у своїх виступах, свідчать відемно про моральну вартість нашої опозиції. І вкінці, на тих виступах ми мали наглядний доказ, а рівночасно клясичний приклад на те, як наша опозиція легко може прийти до того, що може несвідомо працювати на спілку і рука в руку навіть з провокацією, що завсіди мусить вийти на шкоду народові. Це все таке ясне, що його може зрозуміти і наглядно бачити не тільки вдумчивий громадянин, , але й менше свідомий загал.

Але якщо так є, то знову кожному ясно, що ці виступи дуже добре надаються до того, щоби їх якнайширше використати для санації і направи наших понять про політичну тактику. Тому, очевидно, добре робить наша преса, тобто її поважніша і розважніша частина, коли широко пише про ці виступи, пятнуючи й осуджуючи їх, як можна найрішучіше, і пятнуючи й осуджуючи ту частину нашої молоді, як теж її інспіраторів — нашу опозиційну пресу і наших, такби мовити, фахових опозиціонерів. Думаю теж, що і наш політичний провід використає і вже використовує ці жалюгідні події для пропаґанди ідеї ладу і порядку в наших відносинах.

Одначе, думаю, цього замало. Здається, кожному буде зрозуміло, що лихо не в тім, що в нас такі невідповідальні виступи трапляються, і не в тім, що в нас істнує принципіялістична й опозиційна преса і поодинокі опозиціоністи, — бо на це великий нарід чи то якийнебудь нарід може собі позволити і від цього він ще не пропаде, — але далеко гірше і правдиве лихо в тім, що находяться між нашим старшим громадянством такі поважніші і, здавалось би, розважніші і то нераз діяльніші і впливовіші одиниці, які такі виступи і саму молодь виправдують, боронять, а навіть похвалюють, а якщо не боронять і не похвалюють, так бодай висловлюють своє становище в той спосіб, що кажуть, мовляв, „ще не знати, хто має слушність Дашкевич чи молодь!“...

Що такі голоси в нас трапляються, те ми можемо ствердити, коли будемо прислухуватись, що в нас говориться в приватних, товариських розмовах по вулицях, домах і, особливо по наших клюбах і касинах — „Бесідах“, чи на інших місцях, де збирається більша скількість людей. І то такі розмови чується не тільки між нашими радикалами, котрі, так би мовити, з того живуть, але й між людьми зрештою інших поглядів.

Розуміється, ми знаємо, звідки такі голоси беруться: це ніщо інше, як наша пуста критикоманія, яка хоче бути мудріша і хоче уходити між громадянством за мудрішу від нашого політичного проводу і в данім випадку від нашої церковної — між іншим, єдиної в нашім народі, зорганізованої належно і гідно — ерархії, а потім, це наш сліпий, у буквальнім того слова значінні, патріотизм, який реальну користь для народу бачить у сильних словах, глибокім почуванні і дрібних пакостях роблених нашому національно-політичному противникові.

Тому думаю, що такі приватні голоси між нашим громадянством є далеко шкідливіші, грізніші і небезпечніші від „офіціяльної“ опозиційної преси й „офіціяльних“ фахових опозиціонерів, тому що вони безпосередньо і живим словом ширять хаос і анархію в масі народу. В данім випадку, це батьки своїх дітей і вони підбадьорюють молодь до невідповідальних учинків, які якщоб вони стали масові, можуть легко стати для народу погубними.

Тому, думаю, для протиділання таким голосам і таким виступам замало є, щоби проти них виступала сама тільки наша преса і політичний

провід через свої органи, але тут повинно їм помогти ціле громадянство. Ходить про те, щоби на місцях реагувати в приватних розмовах на такі невідповідальні голоси. Не маю на думці зараз політичних, принципових диспут і дискусій, бо вони/тільки громадянство розсварюють тай, з другого боку, нема способу, щоби всяких критикоманів і патріотів від сильних слів, глибокого почування і дрібних пакостей національному противникові, не кажу, переконати, але й переговорити чи перекричати, або в „патріотизмі" переліцитувати. Але ходить про само спокійне зазначення свого негативного становища до таких голосів: нехай менше свідомий загал, у данім випадку молодь, на власні уха чує і знає, що свідоме старше громадянство не солідаризується з усякими анархічними поглядами і невідповідальними виступами!

Думаю, що тільки у той спосіб можна перевести санацію і направу в наших хаотичних поняттях про нашу національно-політичну тактику.

І. Билина.

Скількість українців у Канаді.

Дещо зі статистичних містерій.

За десять літ, від 1921 до 1931 року, прибуло до Канади 161.325 українців. Звідки вони взялися? Прибули зі старого краю? Ні. Іміграція з українських земель була по війні як не цілком заборонена, то сильно обмежена і найбільше оптимістичні обчислення кажуть, що за згадане десятиліття прибуло до Канади тільки около 50.000 українських імігрантів. Невжеж решту прибутку українського населення треба би приписувати природному приростові, тобто уродженням? Алеж це значило би, що за десять літ у Канаді уродилося 111.325 українців. Воно булоб можливо, якби до 1921 р. було в Канаді відповідно велике число батьків та матерей. Статистика з 1921 р. показувала, що в цілій Канаді було в тім часі **63.788 українців** — обох полів та всякого віку. Якби навіть приняти, що всі вони були дорослі люди, то на одну пару припадалоб пересічно менше-більше четверо дітей за десять літ. А коли взяти на здоровий розум, що між 63.788 людьми обох полів та всякого віку могло бути щонайбільше 15.000 подружених пар, то виходилоб, що на одну подружену пару випадалоб пересічно осьмеро дітей за десять літ. Такої плодовитости не знає ніодна країна і ніодин нарід у світі. Одначе такі висновки можна витягати з висліду перепису канадійського населення з 1931 р.

Недавно вийшов в Оттаві „Bulletin Nr. XXII" семого перепису Канади з 1931 р. В нім подане звідомлення про населення Канади в 1931 р. на основі расового (тобто національного) походження. Для українців це незвичайно цікаве звідомлення. Воно показує феноменальний приріст українського населення в Канаді. Воно каже, що **число українців у Канаді піднеслося із 63.788 в 1921 р. до 225.113 у 1931 р.** Рівночасно звідомлення показує майже такий самий феномальний приріст населення польського, яке з 53.403 в 1921 р. підскочило до 145.503 в 1931 р. Звідомлення показує також на надзвичайний приріст румунського населення в Канаді: із 13.470 в 1921 р. воно підійшло до 29.056 в 1931 р. Як українського населення не збільшила за десять літ сама іміграція таксамо не збільшила вона і польського та румунського населення.

Та враз із тим, як урядове звідомлення з перепису в 1931 році позірно дає доказ страшенної плодовитости українців, поляків та румунів, воно в той самий час дає основу для страшних здогадів про якусь різню, або страшні пошести, що здесяткували інші народности в Канаді. В 1921 році виказувала канадійська статистика 107.671 людей такої народности, що називалася „австрійською". В 1931 р. лишилося людей цієї породи вже лиш 48.639. Більша половина (59.032) австрійської породи вимерла, вигинула, зникла як камфора.

Нещастя стрінуло і російську народність. У 1921 році було в Канаді 100.064 людей, що признавали себе до російської народности. В 1931 р. число росіян зменшило до 88.148. Майже 12.000 менше. Ніхто їх з Канади не виганяв, свіжі імігранти приїздили, а десь люди попропадали.

Та коли австрійці й росіяни лише ніби частинно вимерли, то інші народи повимирали цілковито, навіть сліду з них не лишилося. Статистика з 1921 р. виказувала між іншими народами Канади такі народи, як 1.616 буковинців, 24.456 галичан і 16.861 русинів або рутенів. У 1931 р. вони вже в статистиці не істнують, зникли.

Очевидно — число українців у Канаді значно, майже вдвоє вище від виказаних в офіціяльній статистиці 225.113 душ. Адже загально відомо, що хоч в останній статистиці відпали всі ті „буковинці", „галичани", „руснаки" і „рутени" та багато „австрійців" і „росіян", то зате все ще таки дуже багато наших людей подавало при конскрипції замісць рідної народности — свою державну приналежність: польську, російську, чеську і румунську. Немало наших людей подало при конскрипції також народність і державну приналежність канадійську. Іншими словами: як при попередніх канадійських переписах населення, так і в 1931 році багато українців записано знову між чужі народности. Всеж таки величезний зріст українців у Канаді, що його виказує остання статистика, доказує пророчисто, що національна свідомість серед українського населення Канади зросла дуже сильно.

Спочатку держава, потім коні, нарешті українські селяни.

Ще не засіяли цілком, а більшовицька влада вже підготовляє плян осінньої боротьби за збіжжа. „Ізвестія" з 23. травня подають портрет голови одного з колхозів на Дніпропетровщині, т. Алексеєнка, який оголосив такі перлини урядової програми: „Ми знаємо, що ніяких спроб обійти новий закон про здавання хліба партія і уряд не стерплять. Ніяких фондів не може бути сотворено в колхозі, поки цілком не будуть виконані всі зобовязання щодо постачання збіжжа та зворогу позички державі та поки не будуть цілком вирівняні рахунки машиновотракторних стацій... З першого вимолоченого в липні збіжжа ми мусимо віддати в першу чергу 5 прц. державі, подруге забезпечити коней, а потреге видати хлібом аванс колхозникам..." (!) Чи колхозники думають також так, як більшовицький посіпака, питання інше. До боротьби за збіжжа готується не лише московський уряд, а й українське селянство.

(УКБЮРО ЖЕНЕВА.)

Отже живе ще „русскій цар" і має свою армію...

НЮ ЙОРК, 24. травня (Вл. кор.) Показується, що істнує ще дальше завірна канцелярія його царського величества „імператора всея Росії" і сам цар-імператор в особі Кирила Владимировича, ба навіть має свою армію, зложену з бувших офіцерів і мужви царя Миколи II. Яких 3.000 офіцерів армії і фльоти осіло на території самого Ню Йорку, а біля 1.000 козаків у Франції. Там також живе до 400.000 російських емігрантів-царистів і вони мають усякі заняття. Члени армії беруть звичайно місце шофера в Парижі та в інших французьких містах, а таку саму „політику економічну" практикують і американські царські еміґранти. Лише, що в Америці вони мають сильних покровителів завдяки звязкам кількох великих князів з дому Романових з американськими богачами та вищою суспільною клясою. Як виглядає ціла організація царського імператорського двору й армії, описує докладно книжка, видана в Ню Йорку накладнею Макмілляна п. н. „Білі армії Росії".

—o—

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 9. ЧЕРВНЯ 1933.

І. ФЕДОРОВИЧ-МАЛИЦЬКА.

МУЗИЧНА ПОДІЯ.

(Враження з концерту.)

Чомусь то виробилося переконання, що святочні концерти з нагоди ювилеїв, роковин діяльности, народин або смерти визначних громадян мусять бути нецікаві або — скажім просто — безнадійно нудні. Надто часто дійсність потверджувала цей погляд. Музична подія в роді концерту в честь Івана Франка в силі основно викорінити це шкідливе поняття.

Концерти є 27. і 28. V. не були звичайні сорі святочні імпрези зі званими до занудн деклямаціями та іншими „точками". Ці два концерти були подією в нашім культурно-музичнім житті. Програма (однакова в обох концертах) заповіла більші орхестральні твори модерних українських композиторів, що більше, твори досі незнані галицькій публиці та між ними деякі спеціяльно замовлені на Франкове свято. Невже в нас, услід за оживленою творчістю артистів-пластиків, піде розвій досі такої занедбаної музичної культури?

Щораз частіше читаємо про концертові виступи українських артистів. Недавна (перша в тім роді) фортепянова авдиція Р. Савицького, одна з найкращих тонкою інтерпретацією та чутливим ударом, зазнайомила нас зі двома прегарними прелюдіями Ревуцького. То знову єдина у своїм роді Любка Колесса дала львівській публиці нагоду захоплюватися її небуденним талантом.

А тут нова музична подія — ще більших розмірів, — бо там виступили артисти-виконавці, а тут заповіджені оригінальні твори сучасних українських мистців, під проводом одного і другого з них. Заповіджений музичний вираз української психи...

Мені довелось бути на другому концерті. Спокійна елеґантність і своєрідна інтимність салі міського театру, де відбувся цей концерт, витворили відразу гарний настрій. Саля повна. Приємно та цікаво бачити чільні одиниці нашого громадянства. В льожі на першому поверсі прецікава голова Василя Барвінського, композитора-лірика европейської міри. У партеровій льожі зарисовується шляхотний профіль Богдана Лепкого. Під превисоким чолом великі, трохи втомлені очі з таким поглядом, неначеб за чимось шукали... Лагідний лук подовгастого носа і тонкі, щільно затиснені уста, з рисочкою гіркої усмішки...

Недалеко нього, симпатичне, вічно молоде лице другого визначного композитора С. Людкевича.

На сцені між зеленю стоїть погруддя Івана Франка на вміло удрапованім, українськими національними барвами постументі.

Не знаю, як те погруддя виглядає зблизька, але підчас концерту, здавалось, схилена голова весь час слухала — немов задумувалась над тим усім, що тут діється довкола, задумувалась ще раз над собою і над нами. Не дивилась вона на ніщо, не здрігнулась при нераз гучних звуках увертюри Лятошинського.

Цю увертюру заповіли нам як твір крайнього модерніста приналежного до „лівих" композиторів зі Стравінським на чолі. (Скажім між нами: як смішно і несдушно вводити поняття „лівих" та „правих" напрямків також до музики, цієї найбільш загаемної форми мистецтва).

В дійсності увертюра Лятошинського дуже поміркована. Лише рідка гучніші акценти або несподіваний зворот нагадує, що це твір нинішній, не передвоєнний. Але який далекий він від уривково-брутальних ритмів та несамовитого гуку композицій в роді Стравінського! — Окрім блискучої орхестрації в цій увертюрі не було нічого, чим вона врізалась би в память.

Коли виступив на сцену Богдан Лепкий і висловив одну з найкращих промов у память незабутого ґенія Франка — темне погруддя на естраді неначе оживало. Це вже не була мертва відбитка помершого поета, а щось більше, щось переконливо живе. Здавалось, наче, на кілька коротких хвилин, безсмертна душа поета ввійшла в цю непорушну форму — spiritus flat ubi vult — душа, прикликана палкими та зворушливими словами другого поета-лірика, Богдана Лепкого.

Промова Лепкого — це твір для себе, твір артиста-поета. В ній була і правда і краса, була ніжність і пориваюча сила. Ця сила не виявлялася криком, великим патосом ані театральними жестами, а поривала внутрішньою своєю правдою, високою культурою думки та слова. Слова з естради доходили до публики, як дзвінкі краплі кришталево-прозорої води. Ні за тихі, ні за голосні були ці слова; ні за скорі ні за повільні. Сила тут виступила в подиву гіднім опануванні голосу, наслідком чого кожне слово, навіть найтихше, було виразно чути.

Промова Лепкого була рідким у нас зразком скінченої гармонії змісту та форми, без якої ні в житті ні в мистецтві нема справжньої краси. Зміст: себто глибоке та далекосяжне значіння

Відгомін Городка перед судом.

Розправа проти Ст. Мащака і 6 товаришів за злочин з 97. параґрафу.

Вчора зізнавав, як ми вже зазначили ще другий обвинувачений, **Михайло Куспісь.**

ЗІЗНАННЯ ОБВ. МИХАЙЛА КУСПІСЯ.

„До ОУН належу і признаюся до частинної підготовки нападу. В організацію втягнув мене Березинський у 1928 р., якого я знав з домівки „Пласту" при вул. Бляхарській, десь після нападу на пошту при вул. Глибокій. Присяги я не складав, бо я атеїст, але дав я Бер. слово чести, що виконуватиму все".

Далі обв. оповів відомі із зізнань Мащака речі про свій побут у кімнаті Березинського та про те, що вияснював там зібраним юнакам плян городецької пошти і визначував їм місця. Крім цього водив двічі або тричі якогось „Генка" і ще одного молодця дорогою зі Львова до Глинної Наварії. Зізнає теж згідно з Мащаком, що 29. листопада виїхав з ґрупою людей до Каменоброду, звідси зайшли всі на поле, а там дожидав їх на боці якийсь „жидок", що завів їх спати в чиюсь стодолу. Пізніше обв. пішов з Вас. Біласом купити дещо харчів на ринок у Городку, а зустрівши там Бер., заявив йому, що свою участь у нападі уважає небажаною, бо бачило його багато знайомих. Березинський подумав хвилину і наказав обв-ому вертатись до Львова. У Львові ходив обв. цілий день по місті і хотів зустріти Бер., а вечором поїхав до хати до Ставчан, де щойно довідався про невдалий напад.

За виїмком бл. п. Данилишина, Біласа і Березинського обв. не бачив нікого з обвинувачених між учасниками нападу. Рішуче теж не бачив Цапа тоді, коли стояли гуртом на полі і йшли ночувати, а „жидок" — це абсолютно не Цап і в нього в стодолі ніколи не був. „Даю голову — каже теж обв. — що Купецький участи в нападі не брав".

Предс.: Чому ви зізнавали інакше на поліції?

Обв.: Мені давали слово, що якщо я не скажу всього, то замкнуть мою матір. Я готов був на все, щоби до цього не допустити.

Прок.: Чому саме ви мали обводити учасників нападу?

Обв.: Бо я був ознайомлений з околицею.

Обор. д-р Шухевич: Чому ви брали участь у підготовці до нападу?

Обв.: Я був здисциплінованим членом ОУН.

На цьому розправу перервано до слідуючого дня.

Другий день розправи.

На лавці обвинувачених всього два підсудні, за ними 3 поліціянтів у білих кашкетах. На салю пускають сьогодні не так суворо як учора, коли дижурний комісар леґітимував і нотував навіть журналістів. На салі розправи публики багато більше, як учора. Це й не диво: Обвинувачені зізнають цікаво, а спеціяльно різкі й мужеські зізнання обв. Куспіся роблять враження на слухачів.

*

На початку розправи предс. відчитав письмо присяглого Л. Бачинського, що з огляду на здоровля не може брати участи у процесі. Суд не звільнив його від обовязку судді.

ДАЛЬШІ ЗІЗНАННЯ ОБВ. КУСПІСЯ.

Обв. Куспісь зізнає далі:

В день нападу я вернув в год. 10 рано до Львова і був аж до 8. вечором у хаті. Цапа я знав від літа 1932 р. і бачився з ним на кілька днів до нападу і навіть я викликав його з бурси, щоби обговорити справу проф. Ляксера, якого я мав побити. До Городка приїздив я часто фірою, але де мешкає Цап — не знаю. Коссака, Біласа Яр. й інших не бачив, Біласа бачив я на поліції у відділі, що мав напис „Оддзял бандицкі" і тепер пригадую собі, що це він.

В цьому місці Мащак рішуче стверджує, що в мешканні Березинського бачив Куспіся, а Куспісь пізнає на світлинах, які подає йому предсідник, Березинського, відфотографованого по смерти. Старика на світлині не знає.

На питання прокуратора, що вязало обв., студента 3. р. техніки з учнем 7. кл. Цапом, Куспісь подає, що бачився з ним всього 3—4 рази.

Прок.: А звідкиж прийшло до того, що осьмаки анґажували вас бити професора?

Обв.: Я кожному радо у такій товариській справі послужив би.

Прок.: Так?

Обв.: Рішуче так.

Нарешті на питання обор. Біляка обв. стверджує ще раз, що Цап ніколи не показував йому своєї стодоли і що він не знає, де Цап мешкає.

ЗІЗНАННЯ ОБВ. СТЕПАНА ЦАПА.

До ОУН. — заявляє він — не належу, про неї знаю найбільш з акту обвинувачення. До цього часу чув я про неї з часописів, але яка це тайна орґанізація — докладно не знаю. В Городку мешкаю з батьками при вул. Львівській. Куспіся знаю від вакацій, пізнав його через тов. Андрушкова (це згідне з зізнаннями Куспіся). Я бачив його підчас його розправи 9. листопада, опісля в день конференції приїхав він другий раз, щоби бити проф. Ляксера. Ми чекали на нього з „лягами", але він до 8. год. веч. не прийшов. Потім бачив я його ще двічі: 19. листопада на забаві в „Помочі" в Городку і 26. листопада, коли я виходив зі співу і запізнав його з товаришами. Тоді бачив я його востаннє. Дня 28. листопада був я тільки на 3 годинах у школі, бо мав рандку, слідуючого дня був я в будинку школи до 2. год., але на лекціях не був, потім вернувся до хати і не виходив уже нікуди. Дня 30. листопада був я до 1. в школі, вернувся до хати, в 2-ій був знову на ринку і відпровадив тов. Андрушкова на стацію. Опісля я проходжувався з тов. Стариком по ринку в Городку, а тоді пішов до бурси Т. С. Л., де був довший час. Там заскочила мене вістка про напад і я з товаришами пішов на місце нападу. Це було вечором.

Шкільне свідоцтво, яке предс. відчитує, стверджує всі дати побуту й неприявности Цапа у школі згідно з його зізнаннями.

Предс.: Якто, ви можете так ходити і не ходити до школи?

Обв.: Це просто. Або я сам, або товариші пишемо посвідку і годину оправдують.

Далі обв. зізнає: На поліції подав я те, що чув від дня нападу до менту мого арештування 15. грудня (що було 7-ох, що були в академічних шапках і зелених куртках) та те, що сказала мені поліція. Від неї я вперше довідався, арештований, що учасники нападу ночували в нашій стодолі, бо там найдено якісь речі, але я нікого з тих „нічліжників" не бачив.

Предс.: Чи ви напевно не бачили?

Обв.: Абсолютно не бачив і довідався про це щойно на поліції.

Предс. відчитує зізнання обв. Цапа на поліції, у яких він признав, що Куспісь питав його, чи в його стодолі моглоб ночувати кілька хлопців та що одного вечора Куспісь викликав його з бурси і завів попри суд на поле, де Цап застав кілька осіб з револьверами. Потім завів він тих людей на чолі з Березинським (якого пізнав опісля зі світлини в часописі) ночувати до своєї стодоли, а Бер. відвів опісля на ринок, де Куспісь був з якимсь юнаком, що мав пакунок під пахою. Бер. відїхав до Львова, а Цап вернувся до хати і взагалі не бачив більш „нічліжників", але догадувався, що вони мають, як заповідав Куспісь, висадити памятник „оброньцув Ґрудка" в заплату за знищення гробів Українських Січових Стрільців. Щойно — зізнав у слідстві Цап — після нападу я зміркував, що його зробили ті, яких я завів ночувати до своєї стодоли.

Предс.: Як погодити ці розбіжности у ваших тодішніх і сьогоднішніх зізнаннях?

Обв.: Прошу взяти під увагу зізнання з 15. грудня, де я всьому заперечив. Пізніше я був заляканий, побачивши цілу родину на поліції і говорив усе, що мені піддавали. Те саме я робив у суді, бо боявся, що мене віддадуть знову на поліцію. Перші й сьогоднішні зізнання є правдиві. Я нікого на ніч не вів і не бачив у своїй стодолі.

Прок.: Чи у вас є наймит без руки, якого називають „жидком"?

Обв.: Є, що пишеться „Жидок", але його кличуть Олекса.

Прок.: Вас ніколи не називали так?

Обв.: Ні!

поетом дібраних слів — і форма: стилістичний уклад, музична краса і висока культура голосової передачі склались тут на морально та естетично захоплюючу цілість.

Це було тим більш цінне, що в нас, на великий жаль, досі не видно навіть початків того необхідного у всякім культурнім житті моменту: культури форми — форми у високому значінні посередника духових цінностей та одухотворення матерії. За виїмком кількох артистів-пластиків, які почали розуміти вагу та значіння форми в мистецтві в нас ще в дитиначо-зворушливий спосіб недоцінюють формальну красу.

Промова Лепкого, її стриманість, високий полет і опанування слова була зразком тої високої культури, якої нам, як народньої цілости, ще так болючо недостає.

Подоба великого каміняря на сцені, за життя так пристрасно закоханого в красу різьбленого слова, здавалось задумано слухала те, що говорив брат по дусі — Лепкий — поет.

Глибока задума погрудля стала ніби поглибленою, майже розмріяною при перших звуках музичного „фрагменту з Мойсея" Антона Рудницького на оркестру і спів. Поважний підхід, мельодійність, мягкість музичного вислову, блискуча інструментація і глибоко відчуті ліричні та драматичні акценти з місця полонили слухача. В тім „фрагменті" з виразно симфонічним характером є багато милозвучности, а прото нема жадної — ні однісенької — банальности. В рямах такої вузької форми риси музикальної творчости композитора могли виступити тільки частинно. Тим більше прольоґ з „Мойсея" родив гаряче бажання пізнати інші, по змозі більші композиції багатонадійного молодого мистця.

Судячи по „Мойсееві", Антін Рудницький пасляве [illegible] музикальні атональні тенденції в сучасній музиці, а засвоїв собі найкращі її здобутки. „Прольоґ з Мойсея" ні прибільшено модерний, ні нудний. Він ані вишукано, штучно ефектовний, ані банальний, а чарує як безпосередній вислів музикальної думки, вирослої на ґрунті справжньої ентузіястичної лірики. Коли зважити, що це твір навмисно замовлений на цей день і на цю святочну нагоду, подивляємо ще більше його свобідну красу і думка лине до минулих часів, коли ґеніяльні музики як Моцарт або Бах були примушені майже виключно писати твори на „замовлення".

Нижанковського „Наймит" для мішаного хору містить деякі уступи справжньої краси. Як цілість, композиція рішуче за довга і втомлює одноманітністю.

Пребагата програма концерту складалась крім того ще з деклямацій Ґеника-Березовського і композицій Н. Нижанковського, В. Барвінського і Ст. Людкевича. Правду кажучи, за багато вражінь на раз. Напружена та перетомлена увага слухача при кінці вже не всилі схопити усіх музикальних тонкостей.

Симфонію Л. Ревуцького дали сильно скорочену — що вийшло очевидно на шкоду замітного та прецікавого твору. Початок цієї симфонії вражав немов вступ до „Лісової пісні" Лесі Українки. Скрипки мельодійно та тонко бреніли, немов сто тисяч співучих цикад, а у відповідь відзивались матові голоси фаготів... Дальше причувалися немов спогади Ваґнера, Ґріґа і вкінці ніжні, неначе акварелеві переливи Дебюсі. Але це були тільки натяки, спогади, мрійливо сплетені у вінок музичних думок композитора.

Симфонію віддграли без перерви.

Безпосередньо після неї відспівала Марія Сокіл дві пісні Василя Барвінського — „Ноктюрн" і „Сонет" у супроводі оркестри. В цих пісках пізнали ми знову красу ліричних композицій Барвінського. Теплий, зворушливий тембр і артистична культура багатого голосу артистки ідеально передали цю ліричну красу. До музичної насолоди прилучилась друга — насолода очей: стримана елеґантність зовнішньої появи і своєрідна, так казати би, — дівоча краса артистки була в особливій гармонії з піснями, що легкі немов пташки зривались з маленьких уст. Ні разу голос її не заникав під могутнім супроводом оркестри. Цей голос має не тільки знамените вишколення, але силу, ніжність і глибину ліричного виразу.

Симфонічна поема „Каменярі" Ст. Людкевича закінчила пребагату програму. Початок її не промовляє особливо. Щойно в другій частині виступають могутні мотиви згідні з ідейною тематикою твору. Тяжкі удари молотів бють ритмічно об камяну скалу столітнього отупіння. Темпо, величезна, стримана сила і зразкова орхестрація складаються на небуденно цікаву музичну цілість, вартість якої далеко перевищає рівень принагідних, проминаючих композицій.

Дехто казав, що концерт був надто довгий. Забагато гарних вражінь одно за одним.

Інші казали, що симфонія Ревуцького була безнадійно довга — не догадуючись, що її грали і так значно скороченою і що симфонії завсіди довгі.

Для любителів музики, твори українських сучасних мистців були справжньою насолодою. Для одиниць, що розуміють далекосяжну вагу музичної та мистецької культури нації, святочні концерти з нагоди відкриття надгробника Івана Франка полишуться на завсіди в памяті як важливі події в нашому культурному розвитку.

Обор. д-р Біляк стверджує питаннями, що в Городку ходили по нападі ріжні вістки, м. ін. і про те, що учасники збиралися в якійсь ямі за містом, що обв. Цап читав у тюрмі про присуд Данилишина й Біласа та мав часописи з описом нападу. Ці часописи спускали йому вікном у тюрмі. (Предс. сміється: „То там у тюрмі ціле касино!"). Врешті обв. каже, що його батько обложно хворий, а мати має недугу серця і обв., побачивши їх на поліції, зізнавав будь-що, аби тільки їх звільнили.

Після півгодинної перерви починаються досліди пятого обвинуваченого (Коссака чомусь у черзі поминули), **Миколи Мотики.**

ЗІЗНАННЯ ОБВ. МИКОЛИ МОТИКИ.

„До організації ОУН належу, втягнув мене туди Василь Білас з початком березня 1931 р. в лісі між Тустановичами і Трускавцем, де застав я ще Мих. Гнатова. Білас питав мене, чи хочу належати до ОУН, про яку я знав, що прямує до самостійности України. Я зложив тільки приречення і був під командою Вас. Біласа. Я мешкав у Коссака. Дня 27. листопада дістав я від товариша, якого прізвища не можу сказати, лист з адресою В. чи Я. Біласа, з наказом доручити його, як я догадувався, Ярославові Біласові. Я поїхав до Трускавця дорожкою, заїхав під хату Біласа Ярослава і передав лист йому, зазначуючи, що це від згаданого товариша. В менті, коли я виходив, Яр. Білас відчинив лист і пізніше я довідався від нього, що це був лист не до нього, а до Василя Біласа. Чи Данилишин належав до ОУН — не знаю, хто був командантом УВО в Трускавці — не знаю, в мене в мешканні ніяких зібрань не було. Вас. Білас казав мені, що в Яр. Біласа є зброя, але чи Ярослав знав про це — не знаю".

Предс.: Чомуж сьогодні ви зізнаєте так дуже інакше, як у слідстві?

Обв.: Я зумисне хотів наробити хаосу, щоби не було наглого суду, який мені теж погрожував.

Предс.: А чому ви підтверджували тамте вже по присуді Біласа й Данилишина?

Обв.: Була чутка, що буде другий наглий суд.

Предс. відчитує зізнання обв. у слідстві: Коссак передав мені зелену коверту з просьбою передати її Біласові. Після частинної ліквідації УВО у Трускавці збиралися в мене члени УВО, м. і. Кузик, Буній, Білас Вол., Ярослав і Василь, Данилишин і ін.

В цьому місці прокуратор ставить внесок, щоби відчитати всі взагалі зізнання Мотики. Обор. д-р Шухевич противиться тому рішуче та вимагає читати тільки ті зізнання, що є суперечні з сьогоднішніми. На цьому тлі приходить до гострої дискусії прокуратора з оборонцями, що врешті на закид прокуратора, мовби д-р Шухевич не мав права боронити не свого клієнта, солідаризуються (д-р Шевчук, д-р Глушкевич) і доказують неправильність внеску прокуратора з правного погляду; д-р Шухевич „загинає" прокуратора йогож власними словами, що він хоче тільки зізнань до сучасної розправи, а чейже вимагав відчитання зізнань з 2. грудня м. р.

Після півгодинної перерви трибунал внесок прокуратора відкинув і предсідник відчитує широкі зізнання Мотики про його організування ОУН у Трускавці, про членів цієї ОУН і т. д., зложені у слідстві ще до розправи перед наглим судом.

Слідуючий внесок прокуратора, щоби знову читати всі зізнання Мотики, трибунал знову відкинув.

Предс.: Ну, що ви скажете, пане Мотика, на ці суперечности?

Обв.: Те саме, що передше. Я хотів створити хаос, щоби не було наглого суду, бо мені було жаль Василя Біласа. Крім цього я сам був під загрозою наглого суду і був під нього поставлений 3. грудня м. р.

Прок.: А як ви уявляли собі, що тим способом вратуєте Біласа і себе?

Обв.: Відмовляю відповіді.

Прокуратор ставить ще раз внесок, на цей раз, щоби відчитати акти наглого суду і ствердити з них, чи Мотика хотів робити хаос; оборонці противляться цьому. Внесок прокуратора після півгодинної наради трибунал частинно взяв під увагу і зізнання Мотики у слідстві та підчас наглого суду, особливо ті, що мають звязок з нинішньою розправою, відчитують.

Предс. стверджує, що не може найти акту, яким обв. Мотику поставлено під наглий суд.

Обв.: Прошу слова! Коли мене переслухано у слідчого судді 4. грудня м. р., суддя заявив мені виразно, що я є поставлений у стан обвинувачення перед наглим судом.

Трибунал акт цей врешті находить.

Прок.: Як ви хотіли ратувати Вас. Біласа?

Обв.: Я хотів втягнути якнайбільше людей, щоби слідство до 14 днів не скінчилося.

Прок.: Чи на наглім суді ви говорили правду?

Обв.: Відмовляю відповіді.

Прок.: А чи як ви тоді зізнавали, що ви належали до УВО, то це була правда?

Обв.: Відмовляю вдруге відповіді.

Прок.: А чи те, що ви зербували Біласа, правда?

Обв.: Втретє відмовляю відповіді.

Прок.: Ви зербували Ярослава Біласа до УВО?

Обв.: Не знаю.

Прок.: А хто належав до вашої пятки?

Обв.: Відмовляю відповіді.

Прок.: То ви хотіли ратувати Біласа, кажучи, що він брав участь у нападі?

Обв.: Я заявив уже раз, що на запити в справі моїх зізнань на наглому суді не відповідатиму. Прошу мене в цій справі не питати.

Прок.: Чи ваше зізнання про те, що Вас. Білас ішов рабувати почту...

Предс.: Усуваю це питання.

Прок.: Чи Коссак вибрав тому Біласа і Данилишина для нападу в Городку, що вони були вправні у грабіжі?

Предс.: Усуваю це питання. Постанова суду вирішила цих питань не торкати.

Прок.: Ви є тепер членом ОУН?

Обв.: Від червня 1932 р. ні.

Прок.: Уважаєте й сьогодні діяльність ОУН шкідливою?

Обв.: Не дає відповіді.

Прок.: (Показує світлину): Чи це ваша пятка?

Обв.: Ні. Данилишин і Білас до тої пятки, що я, не належали. Не належав теж Буній. Це принагідна світлина.

Прок.: Якто? Принагідна і саме пятка?

Обв.: Це не має нічого до речі.

На дальші питання прокуратора обвинувачений відмовляє консеквентно відповіді, спеціяльнож у справі членства Бунія в ОУН.

Прок.: Чи ви пропонували комусь свої услуги?

Обв.: Це був мій трік, щоби вийти на волю.

Прок.: На прокураторі трік? Ви писали лист до прокуратора, а цей лист дістав комісар?

Обв.: Я консеквентно відмовляю відповіді.

Прок.: Так, я бачив, як ви консеквентно приймували на попередній розправі до того, щоби закинути стричок на товариша. А були ви конфідентом поліції?

Обв.: Ні.

Обор. д-р Шевчук стверджує питаннями, що Мотика виступив з ОУН тому, бо дістав від батька у шкіру, що до прокуратора писав він загальниково про справу Голувка, що врешті на основі цього листу нікого не арештували.

На цьому другий день розправи, сензаційним рішучим зворотом Мотики від своїх давніших зізнань перервано до 9. год. рано в четвер.

Мотика хоче реґабілітуватися! — оце враження того дня.

—o—

Вистава французької афіші в її історичному розвою.

Вистава французької афіші в салях Міського Промислового Музею у Львові заслугує під кожним оглядом на те, щоби її оглянути.

Афіша в часах нової урбанізації, напруженого темпа в торговлі та промислі є мистецьким засобом зблизити консумента з продуцентом і тимсамим стає чинником під оглядом меркантильним незвичайно важним. Минули вже часи, коли до афіші ставилися артисти як до принагідного ескізу; щораз більша спеціялізація життя та знання мусіли зробити те, що деякі мистці спеціяльно присвятили свою працю цій ділянці мистецтва та створили з неї окремий мистецький рід. А що продукція наставлена раз враз на нові осяги техніки, тож і не диво, що плякатове мистецтво має у великій мірі пробоєвий характер. Афіші та плякати стають герольдами торговлі, промислу і мистецтва.

Вистава відчинена у Львові цікава тим, що має ретроспективний історичний характер. Бачимо на ній розвиток французької мистецької оповістки та реклями від кінця XVII. ст. як у ріжних добах ріжно вона оформлюється, зміняє засоби і способи арґументації. Це видно наглядно уже на перших спробах плякату і оповістках з часів революції. Є їх кілька і в порівнанні до богатих у прикраси передреволюційних, вони прості та ляпідарні. В них почуваємо мимоволі патос, змальований так майстерно А. Франсом у його „Спрагнених богах". Мистецька оповістка до кінця початку XIX. ст. стоїть назагал на послугах державних та публичних інституцій. Не диво, бо торгівля та промисл були звязані цеховим устроєм. З його розвалом та можливістю прилюдної реклями промислових підприємств повстає рекламовий рисунок. Має він сентиментальний характер як і цьогочасний міщанський роман. Настроєвости тій відповідає загально поширений спосіб репродукування тої доби — літографія з питомою мягкістю. Епоку ту репрезентує на виставі кільканацять зразків. Цікаве те, що це здебільша оповістки книгарень.

Пляката у тім значінні як ми її нині розуміємо, це продукт новіших часів 80-их років. Враз з новими великими технічними винаходами та їх практичним застосуванням прийшли осяги в типографії, а з ними кольорова афіша. Щораз більше артистів починає звертатися до цього нового роду мистецтва. Цю добу починає ґеніяльний Мане, якого широко схоплений, ядерний рисунок „Коти" і в тій ділянці стає епохою. Бачимо праці Шерета, Гельо, Бунара, Віллєта та інших. Мистецька плякатa Парижа тої доби відзначається передовсім елеґанцією і легкістю рисунку. Вже Тулюз-Льотрек виповідається просто і ядерно. Бачимо як плякатa емансипується, стає щораз більше самостійна, щораз менше ілюстраційна, зате чимраз більше декоративна, щоби вкінці дійти до ляпідарної синтези, мистецького вислову, мистецької плякати наших днів.

Саля присвячена новітній французькій плякаті є ревеляцією для кожного, що не має змоги знати новітнього Парижа. Хто хоче бачити дійсно великі твори плякатного мистецтва, повинен прийти на виставу в Промисловім Музею, де побачить плякати французьких корабельних ліній, плякати Касандри та Коліна рекляму для віденських фортепянів або на виступи Джосефіни Беккер. Люпот у своїй простоті ґеніяльний. Капієльо здобуває публику гумором і зручно підібраною темою.

На високий рівень мистецької плякати Франції впливає безперечно репродукційна досконалість. Співпрацю артиста і типографа відчуваємо в кожному творі. Це теж причина, що маємо змогу оглядати такі досконалі твори.

Кожний, що був на виставі французької школи в українському „Національному Музею" повинен конче доповнити її враженнями з французької плякати *І. І.*

Журба великого міста.

НЮ ЙОРК, 24. травня. (Вл. кор.). Вчора пополудні відбувався в Карнеґі Голл попис 4.000 дорослих учнів, що покінчили цієї зими курси англійської мови, бо вони походять з чужинецьких країв. На пописі промовляли ріжні видні люди з педаґоґічного світу, але промовив також і мейор міста, О. Браєн. Він сказав, що ґазетярі неслушно накидаються на управу міста і пророкують банкроцтво міської господарки. Мейор переконаний, що звичайні видатки міста покриваються зовсім гладко з приходів, але не стає гроша на такі цілі: опіка над бідними, яким треба дати харчеві засоби, заплатити мешкання і водягнути. Тому, що приватні добродійні установи не можуть дати собі з тим усім ради в часі безробіття, місто мусіло перебрати на себе журбу за безробітних і це злагідно руйнує міську господарку. Безробітних назвав мейор „міськими дітьми"

Хто знає?

Редакція „Української Загальної Енциклопедії" просить подати їй на адресу: Львів, Чарнецького 26, м. ін. відомости про цих наших діячів:

1) Черепахин Олександер, лікар, **дата народин і смерти.**

2) Черепнін Олександер, рос. композитор, **дата народин.**

3) Черкаський Теофан, укр. діяч, 1919 міністр нар господарства, **дата народин.**

4) Черник Федір, сотник СС., **дата народин.**

5) Черняєвський Олександер, ген. штабу підполковник, армії УНР, військовий педагоґ, **дата народин.**

6) Черський, укр. майор, ком. Гірської Бригади УГА, **імя і дати.**

7) Чехович Олександер, ґенерал-хорунжий армії УНР., помічник Гол. Військ. Прокуратора, **дата народин.**

8) Чечель Микола, секретар Центр. Ради 1917, **дати.**

9) Чиж Ярослав, сотник СС., учасник процесу Федака, редактор „Стрілецької Думки", а тепер в Америці „Нар. Волі", **дати.**

10) Чистякова Варвара, укр. акторка, дружина Леся Курбаса.

11) Чмелик Степан, полковник УГА, комендант 4 золочівської бригади, **дати.**

12) Чопей Ласлов, закарп. укр. учитель, **дати.**

13) Чорний, повстанчий отаман, **імя і дати.**

14) Чуднів Микола, укр. гром. діяч, організатор Української Нар. Партії 1919, **дати.**

—o—

ЧИ НІМЕЧЧИНА ПАРАФУЄ ПАКТ?

ЛЬОНДОН, 7. VI. ПАТ. Англійська преса згадуючи про згоду Франції на парафування пакту 4-х в теперішній його редакції стверджує, що зміна зроблена в редакції проєкту є дипльоматичною побідою прем. Даляді. Часописи сумніваються, чи Німеччина схоче парафувати пакт у теперішній його формі, що не дає Німеччині сатисфакції в справі ревізії трактатів, ні в справі рівноправности зброєнь.

ПАРИЖ, 7. VI. ПАТ. Кола близькі до уряду вважають, що однозгідність думок у Римі, Парижі та Льондоні навіть колиб у Берліні не наступило нині парафування, є великим поступом, бо наближує три зах. держави та витворює атмосферу взаїмного довіря. На думку тих кол пакт не шкодить нікому. Він має передовсім значіння для Мусолінія не лише з точки погляду його зовнішньої політики, а також і внутрішньої. Це останнє мало теж деяке значіння для постанови Парижа.

ПАРИЖ, 7. VI. Агенція Аваса повідомляє, що політичні кола є думки, що порозуміння між Італією, Францією та Англією в справі пакту 4-х є висловом примирення, до якого, треба сподіватися, приступить і Німеччина.

На вступі пакту сказано, що умова ця змірає до того, щоби постанови 4-х держав не могли нарушувати прав інших держав. Третій уступ пакту передбачує, що на випадок невдачі розбройної конференції, 4 держави порозуміються, щоби найти спосіб полагоди неполаднаних справ. Четвертий уступ каже, що 4 великі держави моггимуть теж розглядати цілість господарських справ, що уявляють для них спільні інтереси в Европі. Пятий уступ устійнює час тревання пакту на 10 літ, з можливістю продовження його на стількиж літ, коли його виповіджено з кінцем 8-го року. Шестий уступ постановляє, що французький текст є міродатний на випадок спору.

—o—

КОНФЕРЕНЦІЯ АҐРАРНОГО БЛЬОКУ.

БУКАРЕШТ, 7. VI. ПАТ. Конференція аґрарного бльоку покінчила свої праці. Приняла резолюцію, що стверджує конечність скреслення воєнних довгів, як умовину фінансової та економічної відбудови світа. Конференція заявилася за стабілізацією всіх валют, із тим, що державидовжники можуть сплачувати довги товарами.

—o—

АТЕНТАТ НА ВЕНІЗЕЛЬОСА.

АТЕНИ, 7. 6. ПАТ. Минулої ночі виконано атентат на відомого грецького політика та кількаразового премієра Венізельоса. Як Венізельос вертався з жінкою до Атен, напало на нього 7 людей, що їхали за ним отвореним автом. Першими стрілами атентатчики унерухомили поліційне авто, що товаришило Венізельосові, а потім стали обстрілювати Венізельосове авто. Шофер, хоч ранений, збільшив скорість авта та втікав перед напасниками 4 км. Підчас погоні атентатчики віддали кількасот стрілів, які подіравили Венізельосове авто наче решето. Сам Венізельос майже чудом вийшов ціло, не одержав ні одного стрілу. Жінка його тяжко ранена 5 кулями. Тяжко ранений також один поліцай. Атентатчики втекли. Венізельосову жінку віддали до шпиталю в Атенах.

—o—

ДАЛЬШИЙ ЛЕТ АМЕРИКАНСЬКОГО ЛЕТУНА.

МОСКВА, 7. VI. ПАТ. Американський летун Матерн, який переночував в Омську, відлетів нині в год. 1.10 (московський час) у дальшу дорогу.

МОСКВА, 7. VI. Матерн в год. 4.10 перелетів над Новосибірськом. Здається, що найближчим етапом лету буде Чіта.

—o—

ВЕЗУВІЙ ВИБУХАЄ.

Вже від двох тижнів Везувій вибухає зі скріпленою силою. Чути підземні гуки. Рівень ляви в головнім кратері підніметься щораз більше. 6. червня лява стала вже переливатися берегами та пливе в півн.-сх. напрямі, розгалужуючися на кілька промінів. Лява посувається зі скорістю 8 м. на годину в сторону Вале дель Інферно. Струя широка на 2 м. Керманич обсерваторії при Везувії здогадується, що лява плистиме кілька днів. До Неаполю приїздить багато туристів, щоби нічю подивляти гарний вид, наче горіючого шпилю Везувія.

—o—

НОВА КРІСОВА МУНІЦІЯ.

ФРАНКФУРТ, 7. VI. ПАТ. „Льокальанцайгер" повідомляє з Копенгаги, що в данській фабриці муніції під фірмою Шульц і Лярсен відбуваються проби з новою крісовою муніцією. Нові кулі мають нечувану силу. Пробивають без труду грубі панцирні плити. Кулі ті ріжняться зовсім від дотеперішніх і змінять зріб крісів, бо вимагають спеціяльних крісових луф.

СМЕРТОНОСНІ ПРОМІНІ.

ФРАНКФУРТ, 7. VI. ПАТ. „Ген. Анцайгер" повідомляє, що Марконі працює над смертоносними проміннями, яких основою є т. зв. мікрохвилі нижче 1 м. довжини, які одержує мінімальною емісійною енергією 30 Ватів. Хвилі можуть розгрівати повітря в промінї 1-го метра до такої температури, в якій гинуть усі живі організми. Марконі не вірить у можливість практичного пристосування того винаходу вже в найближчому часі.

24 АНҐЛІЙСЬКІ ЛЕТУНИ В БЕРЛІНІ.

БЕРЛІН, 7. VI. ПАТ. 24 анґлійські летуни на 11 приватних літаках прилетіли вчора на берлінський летунський майдан у Стакен. Анґлійські летуни побудуть у Берліні кілька днів як гості німецького уряду, потім вернуться до Анґлії.

ВІДІБРАЛИ ДЕБІТ.

ЛЬОНДОН, 7. VI. ПАТ. Німецький уряд відібрав почтовий дебіт щоденникові „Дейли Геролд" за його відношення до теперішнього режіму в Німеччині.

БЕЗРОБІТТЯ В ПОЛЬЩІ.

Згідно зі статистичними даними безробітних зареєстрованих у Д. У. П. П. було 3. червня 235.356. Це значить, що скількість безробітних в порівнанні до попереднього тижня зменшилася на 4.084.

НОВИНКИ

— **ПРИЙМАЮ ЯК ДАВНІШЕ в моїм дентистичнім заведенні Сикстуська 17. від 9—1 і від 3—6. НАСС.** 3—3

— **На будову нагробника Івана Франка** зложили Агрономічно-Технічне Т-во у Львові 50 зол.; читальня учнів української держ. гімназії в Перемишлі чистий дохід з концерту в сумі 21 зол. 55 сот.

— **Франкову виставу в Національному Музею** відвідало до 6. червня 560 осіб.

— **На могилі Вітовського.** З Берліна пишуть нам: Щорічно святкує українська кольонія на Зелені Свята память жертв боротьби за волю України жалібними сходинами й панахидою над спільною могилою полк. Вітовського й сотн. Чучмана. Й цього року „Українська Громада" віддала поклін незабутнім тіням наших героїв і зложила вінок на могилі. Самуж панахиду прийшлося відложити на кінець місяця, бо парох Берліна, о. д-р П. Вергун, мусів на Зелені Свята виїхати на посвячення прапора до Ліберця, куди його вже давніше запрошено.

— **Український Науковий Інститут** у Варшаві запрохав 7. ц. м. на відчит проф. Б. Іваницького з Подебрадів: „Український ліс в головних історичних моментах".

— **Засідання Фільольоґічної Секції Н. Т. ім. Ш.** відбудеться в суботу 10. червня 1933 в год. 18. в канцелярії Т-ва для відчиту І. Свєнціцького про „Характерні риси староукраїнського мистецтва в звязку з мовою й письменством". Перед відчитом біжучі справи.

— **„Суспільна праця українського письменства XVI—XVIII. в."** відчит І. Свєнціцького від Т-ва наукових викладів ім. Петра Могили буде в неділю 11. червня в год. 18. в салі Т-ва „Бесіда", вул. Рутовського 22/І. за добровільними датками.

— **Італійський страйк обслуги у „Вітаміні".** Ще 31. травня почався в кооперативному ресторані „Вітаміна" італійський страйк кельнерів. Страйк, як довідуємось, триває досі. Інтервенція інспекторату праці не дала ніяких успіхів. Управа ресторану замінила кельнерів панночками. Кельнери, як професійно зорганізовані фахівці, протиставляться такому зарядженню управи. Спір між зльокавтованими таким чином кельнерами і управою „Вітаміни" триває далі. Делеґація кельнерів, яка відвідала нашу редакцію, щоби нам дати інформації про причини спору, заповідає, що боротьби не припинить.

— **Письменник Федір Дудко,** звільнений за редукцією з посади після 7 років праці в Бібліотеці Наук. Тва ім. Шевченка, по році безробіття звертається з проханням до Шан. громадянства, інституцій, установ, видавництв і редакцій дати йому якусь посаду або заняття. Адреса: Піскова вул., ч. 21, м. 9.

— **Абсольвенти(тки) середніх шкіл, позір!** Статистично-інформаційна секція при Товаристві Прихильників Освіти у Львові („Секція Студентів Львовян") подає оцим до відома всім абсольвентам(ткам) середніх шкіл, що за інформаціями дотично студій у Високих Школах в краю і за границею слід звертатися на адресу: Іван Костюк, Львів, Домініканська 11/І. п. (Т-во „Відродження) кожного дня від год. 10—13. На письменні відповіди залучити поштові марки.

письменні відповіди залучити поштові марки.
Зокрема просимо всіх абсольвентів(ток) львовян зареєструватися в секції (зголошення як вище.) **Виділ Статистично-Інформаційної Секції при Т. П. О. („Секція Студентів Львовян").**

— **Сокільські і лугові товариства в Галичині.** З найновішого числа „Сокільських Вістей" довідуємося, що сокільська організація має в цілому краю 468 гнізд, які гуртують ок. 9.000 членів, себто на одно гніздо припадає пересічно 19 членів. — Лугова орґанізація, як довідуємося з її централі „Великого Лугу", начисляє нині 508 товариств, з того 357 на старих і 151 на нових статутах. Всіх членів у „Лугах" є ок. 25.000, себто на одно лугове товариство припадає пересічно понад 50 членів. — Ті цифри вказують на те, що ледви не ціла тисячка громад у Галичині має в себе сокільське чи лугове товариство. Іншими словами: понад 2.000 українських громад не має в себе ні „Сокола" ні „Лугу". Отже поле до праці для наших товариств величезне.

— **Холодний червень.** Як досі червень зовсім не нагадує своєю температурою своїх братів із попередніх літ. Тільки молодь і то сміливіша пробує ходити без нагорток. Холодний вітер і дощі нагадують початки весни, а не літа. Особи, що виїхали на відпочинок, на село, почувають себе дуже покривджені. Всі, як і за весь час весни, вижидають тепла.

— **Успіх піяніста українця в Будапешті.** Мадярські часописи повідомляють, що 17. V. на міжнародніх фортепянових Лістових змаганнях у Будапешті другу нагороду князя Павла Естергазого у висоті 3.000 пенґів дістав молодий український віртуоз **Тарас Микиша,** ученик високої музичної школи у Відні.

— **Перші наслідки нового закону про вищі школи.** Львівський університет і політехніка дістали з міністерства освіти повідомлення, що міністерство рішило не предложити президентові держави внеску щодо затвердження новобраних ректорів проф. Хлямтача (університет) і проф. Ломніцького (політехніка). Причина цієї відмови, як можна догадуватися, та, що оба новообрані ректори не належать до проурядової партії.

— **Самогубство урядовця.** Почтовий урядовець Стан. Ходоровський, що працював на головнім двірці у рахунковім відділі, повісився при вул. Пасічній 8. у своїй хаті на ремені. Причина — недуга сухоти.

— **Подорож з перешкодами на свято І. Франка** у Львові мали п. Володимир Білинський, просвітянський урядовець і п. Кавецький, з Бучаччини. Вони вступили по дорозі до Бережан і своїми народніми строями звернули на себе увагу. Арештували їх 27. м. м. і випустили на інтервенцію кількох осіб, головно д-ра Бемка аж 28. так, що звільнені не могли вже їхати до Львова. Тоді вислали вони депешу з Бережан до Львова до Комітету свята; це було причиною непорозуміння і спростування деяких бережанських громадян, які гадали, що якісь невідомі заступають делеґатів Бережанщини. П. Білинського, коли вертався додому, арештували ще раз 29. вечором у Петликівцях, де якісь польські селяни повідомили поліційну станицю у Білявинцях, що будімто знають його як підозрілого. Там просидів він до ранку 30. травня.

— **Дрібні вістки.** Спека найшла цього року на Анґлію підчас Зелених Свят; підчас церковної процесії в Менчестері 1800 осіб омліло, 20 зазнало сонячного удару. — **На мексиканське** місто Хаоса напала банда опришка Авіляра; вбила бурмістра, ограбила мешканців, спалила багато домів і з грішми втікла. — Найкращі европейські „бриджісти" — австрійці, на останніх міжнародніх змаганнях у грі бриджа у Льондоні вони заняли перше місце з 21 виграними; друге місце голяндці з 17, третє норвежці та данці з 15, четверте анґлійці з 14 виграними. — Син останнього еспанського короля Альфонса XIII. жениться зі звичайною громадянкою Куби Едельмірою Сампедро Осехо. — Кількох німецьких і австрійських акторів підготовляється тепер у Льнодоні до виступів на сцені в анґлійській мові; деякі будуть виступати у німецьких перекладених песах. — Німецький шпиталь у Гаіфі перестав приймати хорих жидів. — 24-літнього купця з Перемишлян Я. М. Вайнтравба засудили за торгівлю чужою валютою на 25 тижнів арешту або 25.000 шилінгів.

— **Потопельниця.** З Прута під мостом у Вербіжі (Коломийщина) виловили трупа вчительки гебрайської мови в Печеніжині Шехтерівни. Слідство ствердило, що Шехтерівну хтось вдушив, а потім вкинув у Прут.

— **Пожежа.** В Лисевичах (пов. Городок Яг.) вибухла пожежа в будинках Федька Юськова. Вогонь перекинувся на сусідні будинки. Згоріла хата, стайня та стодола Юськова, три будинки Федька Собешкевича та три будинки Ів. Тимкевича.

З концертової салі.

Виступ Хору Чеських Учителів з Ужгороду.

Хор чел. учителів у Ужгороду, що по дорозі на могили поляглих чехословаків у Зборові зупинився у Львові, виступив у понеділок 5. червня ц. р. з удачним концертом в салі міського касина, презентуючи численно зібраній тутешній чеській кольонії та невеличкій скількости польської публики добірну програму, зложену з гарних і вдячних до виведення чеських, українських (закарпатських) і польських пісень. Хор в силі 32 членів не визначався найкращим голосовим матеріялом, зате блестів високою співацькою технікою, знаменитим віспіванням, виразною дикцією та вмілим орудуванням динамічними засобами, що дозволило енергійному дириґентові проф. Л. Кайґлеві вивести цілу програму без помітної втоми та з повним мистецьким успіхом.

З чеських пісень відмітимо трудніші фактурою, та проте беззамітно виведені пісні Ферстера: 1) Орач. 2) Пісня народу та 3) Великі поля, а також бравурну (бісовану) композицію Новака п. з. „Київ", що повинна б увійти до репертуару наших мужеських хорів.

Без дрібки перебільшення можемо ствердити, що найбільший успіх мали українські (закарпатські) пісні: 1) Верховино з коломийкою, 2) Заграй цигане, 3) Зазуля, 4) Чук, чук чумадра, чумадруха молода, всі у помисловому, влучному укладі самогож дириґента, що виявив себе незбияким вокалістом. Ті пісні відспівав хор з помітним захопленням, збираючи бурю оплесків. Слід також зазначити, що вимова українських текстів у противенстві до польських, була без закиду, начеб то співали наші земляки, а не чехи.

Найслабшою точкою концерту були польські народні пісні, і то як під оглядом добору, так і їх гармонічного укладу.

Між цвітами, жертвованими хорові, пишався сповитий жовто-блакитною лентою вінець від Спів. Т-ва „Сурма", що був заслуженою нагородою за прегарне виведення цілої програми, а зокрема наших пісень. *О.*

—o—

СПОРТ.

АВТОМОБІЛЕВІ ПЕРЕГОНИ У ЛЬВОВІ

Ці перегони визначені на 8., 9. й 10. червня і почнуться від год. 4—6 вранці. Цього року організатори цих змагань увели таку зміну, що зупинки для засоблення авт у бензину та оливу будуть находитися перед головними трибунами. Змагуни мусять зупинятися у цих місцях, щоби наповнити свої збірники.

Публика вже купує заздалегідь білети (у крамниці пл. Марійська 8. бюрі „Ваґон-лі", пл. Галицька 15 і в кіоску на пл. Академічній) тому, що у передпродажі вони дешевші. Всі, що мають білети, беруть участь у льосуванні нагород: одного мотоцикля і 10 біциклів.

Деякі з чужинців змагунів уже вправляють у Львові, а саме скандинавські автомобілісти Віденгрен і Берстад, француз Пер Верон і швайцарець Ріше, що приїхав просто із Ціріху автом, не зголошуючи раніше своєї участи. Із поляків вправляють уже Ріппер, Завідовський і Марія Козьминова.

СТЕП II — КАДІМАГ 6:0 (1:0).

В товариських змаганнях резерва Степу віднесла гарну побіду над Ц-клясовим противником Судья п. Бик.

ВІДБИВАНКА В КОЛОМИЇ

Т-во „Сокіл" у Коломиї влаштувало дня 1. черв. міжклюбові змагання у відбиванці на площі Нар. Дому. Участь взяли секції (жіночі) У. П. Т. — Гасмонея 15:5, 15:1, 30:6. У. П. Т. завдяки проф. Левицькій показало гарну гру і добру техніку. Гасмонея — 49 п. п. 4:15, 1:15 в користь військових. Сокіл грав з 49 п. п. під проводом І. Зощука та вивязався добре зі свого завдання перемагаючи військових 15:10 і 15:3. Вкінці Сокіл розгромив Гасмонею 15:1, 15:1. Суддював п. Тимчук.

—o—

Листування Редакції.

Назар Гнатюк, Прага: Помістимо; бажані числа висилаємо.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Четвер, 8. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Пятниця, 9. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Субота, 10. червня год. 7.30 веч. „Капітан з Кепеніку" (вист. Ст. Ярача).

Театр Ріжнородностей.

Четвер, 8. червня год. 7.30 веч. „Невпійманий".

Пятниця, 9. червня год. 7.30 веч. „Невпійманий".

Кіна.

АДРІЯ: „Жертвенна ніч".

АПОЛЬО: „Біла одаліска" (Дон Хо е Мохіка).

АТЛЯНТИК: „Земля вічна".

КАСІНО: „Жінка з другої руки" (Жан Ґарльов).

КОЛІСЕЙ: „Демон великого міста", ревія „Брідж Експрес".

КОПЕРНИК: „Д-р Моро" (на основі Велса).

МАРУСЕНЬКА: „Д-р Моро" (на основі Велса).

МІРАЖ: „Конґоріля".

МУЗА: „Наґана".

ПАЛЯС: „Екстаза".

ПАН: „Чоловік, якого я вбила", „Тайна секретарки".

ПАСАЖ: „Боротьба з наслідками проституції".

СТИЛЕВЕ: „Бейбі" (Анні Ондра), ревія: „Коли дівчатка їдуть пати".

ХИМЕРА: „Сатана зависти" (Ґері Купер).

УТІХА: „Блудні вогні", ревія „Бомба".

Закордонне радіо.

Четвер, 8. червня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт; **Міляно** (331,4) 20.30 „Отельо" оп. Верді; **Гельсінгфорс** (368,1) 19.26 Спів; **Рим** (441,2) 21.45 Концерт; **Лянгенберг** (472,4) 16.30 Концерт; **Прага** (488,6) 19.10 Спів; **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 17.25 Неаполітанські пісні, 19.40 Спів (Марія Ольшевська); **Мінхен** (532,9) 14.30 Камер. музика, спів; **Будапешт** (550,5) 18.50 Фортепян, 19.50 Мад. пісні, циг. орхестра; **Любляна** (575) 20.00 Трансм. з Нац. Опери; **Харків** (937,5) 9.00, 10.30, 15.00 Концерт, 13.30 Авдиція, 16.00 Виступ театр. артистів, 17.30 Трансм. з „Театру Опери й Балету", 21.30 Музика, пісні; **Париж** (1724,1) 20.00 „Мадам Батерфляй" оп. Пучіні.

Пятниця, 9. червня 1933.

Копенгаген (281,2) 21.00 Вокальний концерт, 22.15 Данська музика; **Міляно** (331,4) 17.00 Камер. музика; **Гельсінгфорс** (368,1) 18.40 Скрипка, 19.30 Концерт; **Берлін** (419) 16.30 Вес. авдиція, **Білгород** (429,7) 16.00 Циг. музика, 19.00 Нар. пісні; **Рим** (441,2) 20.45 Концерт у честь Аріоста; **Прага** (488,6) 19.00 „Заручини в сні" оп. Красе; **Відень** (518,1) 11.30, 12.00 Квартет, 16.30 Ґріґова соната (віольончеля, фортепян), 19.10 Військ. орхестра, 20.20 „Кожен є ковалем свого щастя", пєса Цофа; **Харків** (937,5) 9.00 Музика для дітей, 10.00 Музика для роб. молоді, 13.50 Муз. літ. авдиція, 15.00 Давня рос. музика, 16.30, 18.00 Концерт, 19.00 Симф. концерт із Української Фільгармонії; **Париж** (1724,1) 13.05 Шопенові твори в вик. Недільського, 21.00 „Травіята" оп. Верді.

Львівське радіо.

Четвер, 8. червня 1933.

12.10 Орхестра; 15.15 Господарський комунікат; 15.30 Ґрамофон, Сільва рерум; 16.15, 17.00 Грамофон; 16.25 Лекція фр. мови; 16.40 Чому присвячуємо спортові стільки уваги?; 17.40 Відчит; 18.00 Хор; 18.30 Легка музика; 19.20 Рільн. комунікат; 19.30 „Перше розчарування мистця" Ром. Ролянa; 20.00 Концерт (музика, спів); 21.00 Спортові вістки; 21.10 Спів (Умберто Мацнеза); 21.40 „Радуз і Магулена" Юл. Заера; 22.25, 23.00 Танк. музика.

Пятниця, 9. червня 1933.

12.10, 15.35 Грамофон; 16.00 Фр. рекламове мистецтво; 16.15 Грамофон, Сільва рерум; 16.40 Знавці краю та краєзнавство; 17.00 Трубна орхестра; 18.00 Фортепян (Льоля Бросіні); 18.20 Легка й танк. музика; 19.00 Літер. фейлетон; 19.15 Всячина; 19.30 Фейлетон; 20.00 Симф. концерт; 22.00 „Подорожі до далеких країн"; 22.15 23.00 Танк. музика.

—o—

БІРЖА.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	27·—	27·50
Пшениця збірна	26·—	26·50
Жито одноціле	14·75	15·—
Жито збірне	13·75	14·25
Ячмінь двір. одноцілий	13·25	13·75
Ячмінь на мливо	11·—	11·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	9·50	10·—
Кукурудза краєва	13·75	14·25
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	13·—	14·—
Фасоля краса (з мішк.)	13·—	15·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	7·50	8·—
Вика сіра	6·50	7·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	11·50	13·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	7·—	7·25
Висівки пшеничні	6·75	7·—
Пшоно	24·50	26·50
Просо краєве	15·50	16·50
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. за	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак синій	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	28·50	29·—
Пшениця збірна	27·50	28·—
Жито одноціле	16·25	16·50
Жито збірне	15·25	15·75
Ячмінь на мливо	12·50	12·75
Овес збірний	11·—	11·50
Мука пшен. люксусова	59·50	60·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	30·—	30·50
Висівки житні	7·50	7·75
Висівки пшеничні	8·75	9·—
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	37·—	39·—
Пенцак ч. 10	24·—	26·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·5

ГРОШІ.

Філія Банку Польського в середу спочатку платила за доляра 7.45, пізніше 7.40. На неофіціяльній біржі 7.40 зол. при мінімальних оборотах.

У міжбанкових оборотах платили за: Льондон 30.05—30.20, Ціріх 172.30—172.50, Прага 26.40—26.60, Відень 97.101, Париж 35.05—35.13.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Девізи (трансакції):

Бельгія 124.2, Голяндія 358.9, Льондон 30.12, Париж 35.09, Прага 26.52, Швайцарія 172.5, Стокгольм 155, Італія 46.4.

Золотий доляр 9.17, золотий рубель 4.09, срібний 1.47.

Процентові папери.

3-проц. позичка будівельна 39, 7-проц. позичка стабіл. 49.75, 4-проц. позичка інвестиційна 101.25, 4-проц. держ. позичка прем. долярова 49.75, 5-проц. позичка конверзійна 43.5, 6-проц. позичка долярова 49.25.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ":

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 7. VI.: З приводу знижкової тенденції ціни на масло не подаємо. Молоко 17 сот., сметана 70 сот., яйця 2.60. Тенденція на всі артикули знижкова.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Дітеча Оселя ім. Митр. А. Шептицького для дітей від 7 до 14 літ життя на Остодорі біля Підлютого. Управа Оселі пригадує родичам, що в цьому році виїдуть дві партії на літню гірську оселю. Перша оселя для дівчат тріватиме від дня 19. червня до 17. липня ц. р. має ще кілька вільних місць. Зголошення слати негайно враз з оплатою 49 зол. на адресу: Д-р Ксеня Янович, Львів, ул. Потоцького ч. 111. Збірка учасників першої оселі відбудеться дня 19. червня ц. р. львівських і тих, що переїзджають через Львів в год. 5.30 у вестибулю Головного Двірця, виїзд до Стрия год. 6.55. Всіх інших у Брошневі при т. зв. „колійці", що їде до Підлютого год. 12.30. Друга Оселя для хлопців тріває від 17. липня до 12. серпня ц. р. Оплата за повний місячний побут на оселі тільки 49 зол. Дальші зголошення до оселі для хлопців слати та жадати інформацій на адресу: Зенон Котович, Львів, ул. Личаківська ч. 16, І. — Всі зголошені до Оселі дістануть окремим письмом докладні вказівки щодо відїзду. — За Управу Оселі: о. **Александер Бучацький** в. р. опікун Оселі. 2109 1—1

Жертви зложені в нашій Адміністрації: для бідного матуриста Марина Білик 2 зол., З. Бундзяки, Кобиле 2 зол., Евгенія Мандзюк, Тиліч 2 зол., Олекса Яворський, Підгайці 3 зол. Для нещасної матері: Василь Лонич, Коломия 10 зол. На Рідну Школу: о. Стефан Онишкевич замісць вінка на домовину о. Стефановича 3 зол., Василь Лонич, Коломия 10 зол.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЯРЕМЧЕ — соняшні кімнати з харчем або без, гарне положення, дешево до винайму. Зголошення до 10. червня Львів, Тереси 2 „с" Перфецька, опісля Яремче.

ФОРТЕПЯНИ, ПЯНІНА знамениті, першорядних фабрик від 900 зол. продає, міняє ГАНАК, Пілсудського 21, І. 2—16

КУПЛЮ дім із садом і городом. Зголошення під „Сад" до Адм. „Діла". 2—4

ВІЛЛЯ „НЕЗАБУДЬКА" в Дубині почта Сколе (3 км.), залізнича стація та ріка в місці, соняшні веранди, кімнати з удержанням або без, по приступних цінах віднаймає Олена Охримовичева. 2108 1-2

4-ПОКОЄВЕ мешкання Куркова 38 до винайму. Відомість у сторожа й адвоката Вурцля, Словацького 18. 2107 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Союзу українських брутовців і власників нафтових теренів „ПІДОЙМА" в Дрогобичі

відбудуться дня 24. червня ц. р. в годині 11 рано в салі „Народнього Дому" в Дрогобичі з таким порядком дня:

1) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.

2) Звіт Дирекції й Контрольної Комісії за ділов. рік 1932 й уділення абсолюторії.

3) Вибір 4-х членів Надзірної Ради і Дирекції.

4) Внески й запити.

На випадок браку комплету, вимаганого статутом, Загальні Збори відбудуться того самого дня, в тім самім льокалі в годину пізніше, себто в 12-ій год. в полудне, з тим самим порядком дня.

Надзірна Рада.

Оголошення про Заг. Збори Союзу „Підойма", яке було поміщене в 140 ч. „Діла", як помилкове є неважне. 2106

З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло". За редакцію відповідає Олександер Костик.